

Nr 131

Av herr **Lundström m. fl.**, om åtgärder för effektiv minskning av bilstölder.

Bilstölderna har blivit ett allvarligt problem. De förorsakar samhället stora bekymmer och kostnader, försäkringsbolag och bilägare ger årligen ut miljoner för att restaurera de skador biltjuvarna förorsakat. Och förutom den rent materiella förstörelsen speglar biltjuveriet en så allvarlig moralisk företeelse hos ungdomen att detta redan i och för sig motiverar kraftansträngningar från samhällets sida för att få en förändring till stånd.

Enligt uppgifter i motorpressen utgjorde antalet stulna personbilar enbart i Stockholm under 1955 3 300, vilket innebär en ökning från 1954 års toppsiffra, 1 763, med nära 100 %. Antalet stulna motorcyklar var 1 429 (921 år 1954) och mopeder 3 621 (2 156 år 1954). I Göteborg ökade stölderna av personbilar med 75 % under 1955 och nådde siffran 1 508. Stegningen för hela landet torde röra sig om 60—70 %.

Kostnaderna för rena bilskador, förorsakade av bilstölder, beräknades 1954 till ca 10 miljoner kronor för landet i dess helhet, varför siffran under 1955 får beräknas stiga till 15 å 18 miljoner kronor, måhända mer. Till dessa siffror skall sedan läggas alla andra kostnader, som följer med bilstölderna, t. ex. för tredje man, och samhällets alla kostnader för polis, domstolar och korrektionsåtgärder.

Vad som hittills företagits mot det stegrade biltjuveriet har visat sig verkningslöst eller ofullständigt. På sina håll har man kunnat notera en tilltagande skärpning i straffutmätningen från domstolarnas sida, men de positiva verkningarna härav har i varje fall icke avspeglats i statistiken. Den preventiva verkan av straffet tycks ha uteblivit. Propagandan för effektivare stöldlås och den stimulans till anskaffning av dylika som lämnats från försäkringsbolagens sida har otvivelaktigt lett till en viss förbättring. Visserligen är stöldlåsen inte heller alltid hundra procentigt säkra, men besväret att komma till rätta med dem är så betydande, att biltjuvarna drar sig härför. Tyvärr är det ändå endast ett relativt fåtal bilar, som försetts med sådana säkerhetsåtgärder. Tvärtom visar många bilister alltjämt en upprörande nonchalans genom att inte ens låsa bildörrarna, när bilen lämnas på en gatuparkering. Tanken att i lag föreskriva stöldlås har i olika sammanhang framförts, vilket väl icke torde stöta på alltför stora svårigheter. Åtgärden isolerad kan dock knappast lösa problemet i dess helhet.

Det sannolika är, att man kan komma till rätta med bilstölderna endast genom en rationell samordning av flera olika åtgärder, berörande såväl bilistens egna skyddsåtgärder och samhällets reaktion mot biltjuveriet som

de rent psykologiska faktorer, vilka kan vara förknippade med detta spörsmål. Endast en grundlig utredning kring hithörande frågor torde göra det möjligt att finna de olika vägar som bör beträdas, och i detta avseende har samhället och ingen annan den naturliga plikten att ingripa. Utredningen bör därjämte utföras med största skyndsamhet och leda till snara åtgärder.

Vi föreslår därför,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om en allsidig och skyndsam utredning av de förhållanden som kan ha samband med det tilltagande biltjuveriet och de åtgärder som i olika avseenden bör vidtagas för att effektivt minska bilstölderna samt för riksdagen framlägga de förslag i sådan riktning vartill utredningen må föranleda.

Stockholm den 24 januari 1956

Birger Lundström

Axel Andersson

Ingrid Gärde Widemar
